Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΥ

ΜΕΡΟΣ Β'.

Ὅπως ἐγράφαμε στὸ προηγούμενο φύλλο, ὁ δολοφόνος τῆς ἀτυχοῦς Μοσχοῦς Ἀναστασίου, ὀδοντοϊατρος, διέπραξε τὸ ἔγκλημα ὑπολογίσας τὰ πάντα θαυμασίως, ὥστε οὐδέποτε νὰ τὸν ἀνακαλύψουν.. Καὶ πραγματικῶς τὰς πρώτας ἡμέρας μετὰ τὸ ἔγκλημα, ἀστυνομία καὶ ἀνάκρισις ἐπαλογοδρομοῦσαν.

Ποία ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς του, ὅταν ἕνα ἀπόγευμα κατόπιν, εἶδε νὰ παρουσιάζωνται ἐμπρός του οἱ ἀστυνομικοί ; Εἰσῆλθον εἰς τὸ ἰατρεῖόν του ὡς ὀδονταλγοῦντες καὶ μόλις τοὺς ἐδεχθη στὸ ἐργαστήριό του, ἔβγαλαν ἔξαφνα καὶ τοῦ παρουσίασαν μιὰ φωτογραφία τῆς Μοσχοῦς· Σωστὸς αἰφνιδιασμός.

— Τὴν γνωρίζεις αὐτήν ;

Ὁ δολοφόνος ἐταράχθη Ζήτησε νὰ δικαιολογηθῇ, ἀλλὰ ἦτο πλέον ἀργά. Τὸν συνέλαβον καὶ τὸν ὡδήγησαν εἰς τὴν ἀστυνομίαν...

Ὅπως ὅμως εἴπαμε κατ' ἐπανάληψιν, ὁ δολοφόνος εἶχε διαπράξει τὸν φόνον τῆς Μοσχοῦς, λαβὼν ἔκτακτα μέτρα διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν τιμωρίαν. Ἐσχεδίασε τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ Καὶ ὅταν μετὰ τὴν σύλληψίν του τὸν ἀνέκριναν, ἀπέδειξε μὲ ντοκουμέντα τὸ «ἄλλοθι» :

— Δέν εἶμαι ἐγὼ ὁ δολοφόνος, ἀταπᾶσθε. Ἐγνώριζα τὴν Μοσχοῦ πρὸ ἐτῶν,μὰ δὲν εἶχα ἀνιλάβει καμμια ὑποχρέωσι ἀπέναντί της, οὔτε τὴν ξανασυνάντησα ἀπ' τότε...

Φυσικὰ ὁ ἀνακριτὴς τὸν ἠρώτησε ποῦ εὑρίσκετο τὴν ὥραν τοῦ ἐγκλήματος.

Καὶ ὁ ὀδοντοϊατρὸς ἀπήντησε μὲ πεποίθησι :

— Ἤμουν στὸ τάδε κινηματόγραφο τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

— Τί ἔπαιζε ;

— Τὴν «Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας».

— Τί ὥρα εἰσήλθατε στὴν αἴθουσα ;

— Τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ διεπράττετο τὸ ἔγκλημα.

— Καὶ τί ἐγίνετο αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπὶ τῆς ὀθόνης ;

— Ὁ Ἀρμάνδος γονάτιζε μπρὸς στὴν Μαργαρίτα Γκωτιέ, στὸ σπίτι της, ποὺ κατέκειτο φυματική.

Ὅπως ἦταν ἑπόμενο, ἡ ἀνάκρισις τὰ βρῆκε λιγάκι σκοῦρα. Καὶ ἐζήτησεν ἀμέσως τὸν μηχανικὸν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κινηματογράφου, διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ὥραν τῆς ἐνάρξεως τῆς παραστάσεως τὸ βράδυ τῆς δολοφονίας Ἐκ τῆς ἐξετάσεως αὐτῆς προέκυψεν ὅτι, πράγματι, ἡ σκηνὴ καθ' ἣν ὁ Ἀρμάνδος ἐγονάτιζε πρὸ τῆς Μαργαρίτας Γκωτιέ, τὸ βράδυ τοῦ ἐγκλήματος, περνοῦσε πάνω στὴν ὀθόνη τὴν ὥρα περίπου τῆς δολοφονίας.

Προέκυψε συνεπῶς τὸ ἑξῆς : Ἦτο δυνατὸν νὰ εἶνε ὁ συλληφθεὶς ὀδοντοϊατρὸς ὁ δράστης τοῦ φόνου, ἀφοῦ ἀπεδείκνυεν ὅτι, εὑρίσκετο τὸ βράδυ αὐτὸ στὸν κινηματογράφο ; Ἡ ἀνάκρισις ἐζήτησε τότε νὰ προβληθῇ ἐκ νέου ἡ ταινία ἕνα ἀπόγευμα καὶ ὁ κ. ἀνακριτὴς τὴν παρηκολούθησε μὲ τὸ ρολόγι στὸ χέρι. Πράγματι ὅμως. Αἱ ὧρες συνέπιπταν. Κατὰ τοὺς πλέον ἁπλοῦς ὑπολογισμούς, ἡ δολοφονία διεπράχθη ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ ἡ προβαλλομένη ταινία εὑρίσκετο στὸ σημεῖον τῆς γονυκλισίας τοῦ Ἀρμάνδου πρὸ τῆς φυματικῆς Μαργαρίτας...

Ἦτο λοιπὸν ὁ συλληφθεὶς ὀδοντοϊατρὸς ἀθῶος ; Ἦτο στὸ κινηματογράφο πραγματικῶς αὐτὸ τὸ βράδυ, ποὺ ἐδολοφονεῖτο ἡ Μοσχοῦ ; Ὄχι. Εἶχε λάβει μόνον τὰς δεούσας προφυλάξεις Ἔστειλε κάποιον ἔμπιστό του στὸ κινηματογράφο τὸ βράδυ τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἔτσι ἔμαθε ἀπὸ αὐτὸν τί ἐγίνετο ἐπὶ τῆς ὀθόνης, τὴν στιγμὴν ποὺ ὁ ἴδιος ἐφόνευε τὴν πρώην φίλην του. Ἡ ἀνάκρισις τὸ ἐμαρτύρησε αὐτό. Πιθανῶς αὐτὸς ὁ ἄλλος νὰ ἦτο κάποιος ἐκ τῆς οἰκογενείας τῆς σιτονοικοκυρᾶς τοῦ ὀδοντοϊατροῦ, ἡ ὁποία ἐγνώριζε τὰ πάντα καὶ ὑπεστήριζε τὸν δολοφόνον, προκειμένου νὰ τὸν νυμφεύσῃ μὲ γνωστήν της νεάνιδα καὶ νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τοῦ γάμου αὐτοῦ.

Καὶ ὁ μὲν «ἄλλος» αὐτὸς δὲν ἀνεκαλύφθη. Ἐφυλακίσθη ὅμως ὁ ὀδοντοϊατρός, ἐδικάσθη καὶ κατεδικάσθη...

Ἡ μεγαλοφυΐα του δὲν τὸν ἔσωσε... ΧΑΡΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ Ἀλεκά ι.

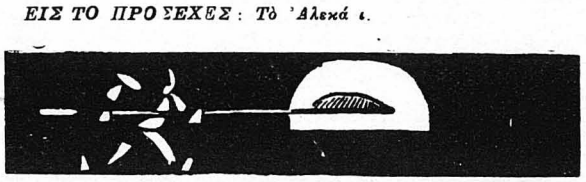

ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Τουστᾶνος Βάζας, ὁ Βασιλεὺς τῆς Σουηδίας, μετὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του Αἰκατερίνης, μὲ τὴν ὁποίαν δὲν ἔζησεν εὐτυχισμένος, ἔλαβε καὶ δευτέραν σύζυγον. Ἐδιάλεξε δὲ τὴν νέαν καὶ ὡραίαν Μαργαρίταν Λειουχούβεδ,κόρην ἑνὸς πρώην συμβούλου τοῦ κράτους. Αὐτὴ ὅμως ἦταν ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν νεαρὸν Σουηδὸν Sturc, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἠγαπᾶτο πολύ. Καὶ ὅμως ἡ νέα καὶ οἱ συγγενεῖς της ἀπὸ φιλοδοξίαν ορμώμενοι ἐπροτίμησαν τὸν Βασιλέα Γουσταῦον καὶ ὁ νέος Sturc ἐγκατελείφθη...

Ὅταν ἐγένετο Βασίλισσα ἡ Μαργαρίτα, ἔχασεν ὅλως διόλου τὸν ἀρραβωνιαστικόν της Δὲν τὸν ἔβλεπε καθόλου. Αὐτὸς ἐν τούτοις εἶχε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τῆς ὁμιλήσῃ,ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἦτο καὶ τόσο εὔκολον.

Μιὰ ἡμέρα τέλος, ὀλίγον καιρὸ μετὰ τὸ γάμο τῆς Μαργαρίτας, ὁ Sturc κατώρθωσε νὰ εἰσέλθῃ στὸ παλάτι καὶ ἐζήτησε νὰ δῇ καὶ νὰ συνομιλήσῃ μαζῆ μὲ τὴν Βασίλισσαν, ὅπερ καὶ ἐπέτυχεν. Ἦτο ὅμως τόση ἡ συγκίνησίς του, ὥστε, ὅταν ἐπλησίασε τὴν βασίλισσαν ἔπεσε μπροστὰ στὰ πόδια της μιολιποθυμισμένος !

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν παρουσιάσθη καὶ ὁ Βασιλεύς, ὅστις.

—Τί σημαίνουν αὐτά; ἠρώτησε μὲ σοβαρὸν ὕφος τὴν Βασίλισσαν.

Ἂν ἔλειπε τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ ἑτοιμότης τῆς Βασιλίσσης, θὰ ἦσαν χαμένοι καὶ οἱ δύο. Χωρὶς νὰ τιναχθῇ καθόλου, ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα ἀμέσως :

— «Ἀγαπητέ μου Γουσταῦε, ὁ νέος αὐτὸς ζητεῖ εἰς γάμον τὴν ἀδελφήν μου Μαρίταν, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ ὑπερβολικά !...»

— Τί λέτε ; ἠρώτησεν ὁ Βασιλεύς.

— Δὲν τὸν βλέπετε ; Ἐρωνάτισε καὶ μὲ ἱκετεύει. Τί πρέπει νὰ κάμω ;

Ὁ Βασιλεὺς συνεκινήθη βλέπων τὴν ἀγωνίαν τοῦ νέου. Καὶ χωρὶς νὰ ὑποψιασθῇ τὸ ἐλάχιστον, χωρὶς νὰ ἀντιληφθῇ τίποτε. ἔδωσε τὴν ἄδειαν νὰ τελεσθοῦν οἱ γάμοι αὐτοί, καὶ ἔτσι ὁ Sturc ἔσωσε μὲν τὴν ζωήν του, ἀλλ' ἐνυμφεύθη καὶ γυναῖκα ποὺ δὲν ἀγαποῦσεν

Ἔζησεν ἐν τούτοις εὐτυχῆς μαζύ της, ἐνῶ ὁ Βασιλεὺς ἐκακοπέρασε τρομερὰ με τὴν Μαργαρίταν.

ΗΜΗΤΡΥΙΑ

Ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Σβέγγ Βάγγ στὴ Σινική, εἶχε βρῇ ἡ Αὐτοκρατορική φρουρὰ ἕνα ἄνθρωπο νεκρὸν χάμω στο χῶμα μὲ μόνην μίαν πληγὴ στὸ στῆθος, σὲ μικρὰ δὲ ἀπόστασι ἀπὸ το πτῶμα δύο ἀδελφούς, τοὺς ὁποίους ἡ ἀστυνομία συνέλαβε για δολοφόνους. Ἐπειδὴ δὲ ὁ νεκρὸς ἔφερε μόνον μίαν πληγήν ἕνας ἔπρεπε νὰ ἦτο καὶ ὁ φονεύς. Ἐκ τῶν ἀδελφῶν ὅμως ὁ καθένας ἐπεβάρυνε τὸν ἑαυτόν του καὶ ἦτο δύσκολον νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ ἀλήθεια. Τοιουτοτρόπως τὸ πρᾶγμα ἔφθασε μέχρι τοῦ αὐτοκράτορος :

— Ἂν χαρίσω, ἐσκέφθη αὐτός, καὶ εἰς τοὺς δύο τὴν ζωήν, ὁ ἕνοχος δὲν θὰ τιμωρηθῇ, ἂν θανατώσω καὶ τοὺς δύο, ἐνῷ ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶνε ἔνοχος, ὁ ἄλλος θὰ πεθάνῃ ἀθῶος κι' αὐτὸ εἶνε πολὺ σκληρό. Ἂς ἔλθῃ ἐπὶ τέλους ἡ μητέρα τους, ἡ ὁποία τοὺς γνωρίζει καλύτερα καὶ θὰ μᾶς πῇ ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο εἶνε ἀθῶος!..

Ἡ μητέρα τῶν δύο ἀδελφῶν πῆγε πράγματι στὸ δικαστήριον, ὅπου ὁ αὐτοκράτωρ τῆς ἐξήγησε τὴν θέλησί του.

— Ἀφοῦ πρέπει ν' ἀποφασίσω, εἶπε στὸ τέλος ἡ δυστυχισμένη μητέρα κλαίγοντας. ἀφῆσέ μου τὸν μεγαλύτερον νὰ ζήσῃ.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἔμεινε κατάπληκτος καὶ τὴν ἠρώτησε γιατὶ ἐθυσίαζε τὸ νεώτερο παιδί της, τὸ ὁποῖον συνήθως εἰς τὰς μητέρας εἶνε τὸ ἀγαπητότερο καὶ τὸ προσφιλέστερο. Ἡ μητέρα ἀπήντησε τότε:

— Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον σώζω μὲ τὴν θυσίαν αὐτὴ δὲν εἶνε γυιός μου, ἀλλ' εἶνε παιδὶ τοῦ πεθαμένου συζύγου μου ἀπὸ τὴ πρώτη του γυναῖκα ποὺ τὸ ἐμπιστεύθηκε σὲ μένα.

Ὅταν ψυχορραγοῦσε, τοῦ ὡρκίσθηκα νὰ ἔχω τὸ παιδί του ὅπως καὶ τὸ δικό μου καὶ τὴν ὑπόσχεσί μου τὴν τηρῶ ἕως τὴν στιγμὴν αὐτήν. Δὲν μπορῶ νὰ παραβῶ τὸν ὅρκον, ἂν καὶ ἡ μητρικὴ ἀγάπη...

Δὲν ἠμπόρεσε ὅμως νὰ ἐξακολουθήσῃ, γιατ' ἡ φωνή της διεκόπη ἀπὸ τοὺς λυγμούς.

Ὁ αὐτοκράτωρ συνεκινήθη τότε τόσον, ὥστε ἐχάρισε καὶ στοὺς δύο νέους τὴν ζωήν... Ο ΠΑΛΑΙΟΣ